

ОБРЕН РИСТИЋ

СОНЕТИ

ОНЕ У ВЕКОВИМА МИНУЛИМ ЗАБОРАВЉЕНЕ

Оне у вековима минулим давно заборављене
Мајсторе древне зидаре дичне реч и слово
У саму зору дозвоћаемо на Свето Косово
Господе А царство твоје овде тугује Стене

Се узвисиле а колико је рупа на небесима
Историја наша болести и гробља векови плача
Под земљом и ледом на половима испод драча
Иза завесе од ветра и светлости у гласовима

Неке сам градове походио, болести одболовао
Ко да сам деда свом деди овде столовао
Човек дивљине далеких путева из другог века

Знајући да крај је почетак изван те сфере
Вазда су преци на истоку чували огњиште
Они који једини су вични за моје намере

ОНИ КОЈИ ЈЕДИНИ СУ ВИЧНИ

Они који једини су вични да наслуте одјездише
Ми на лет несвикли приземљисмо путеве и избе
И у сну пловисмо морима и небесима Претакаше
Се воде са облацима Поринусмо лађе за сеобе

Бесмо ли гости или домаћини сред олтара
Дани краћају а ноћи изједају видело
Јесмо ли спремни ако смо они који јесмо И дело
Наше Над Косовом небо се отвара

Нема великих и малих народа као ни смрти
Сем преласка у честицу и златне житнице
Ако је обмана лепота ова у кљуну птице

Огњене Путањом сунца необичне путнике ти
Поведи Одбрави горе раздвоји воде Госпде
Ти који једини знаш праву меру

ТЕК ДА НАСЛУТЕ ПРАВУ МЕРУ

Тек да наслуте праву меру тачан угао вечни мајстори
Дедови наши вешто су бирали место дом да саграде
Четири угаона камена спрам звезда с вечери младе
Постављаше чекајући изјутра мале госте у тој гори –

бубе и мраве Или на истом месту у подне ко у тору
Затварали стадо и посматрали њихов миран сан
О томе писати песму у завичају Поћи нежан у гору
Учећи уметност путовања у борби против умирања

Поезија је љубав на свим језицима! Стих уписан
На највишњем камену о који се спотакох у бескрају
Сва енергија космоса која се овде у љубави слила

Ако се речи не грле не љубе – то овде јасно знају –
Нема песме и лепоте Привид и обмана неког поета
Спрам изласка и заласка сунца са овога света

ТАЧКУ ИЗЛАСКА И ЗАЛАСКА СУНЦА

Тачку изласка и заласка сунца понад горњих ливада
У завичају означило је ово густо море водена плава
Животиња која у претакању гута саму себе Спава
Село моје на истоку не слутећи суштину и тајну воде

Док израњају давно заборављени градови куле у строју
И света брда Расте то заветно дрво чинећи широки лук
У ком исписах сва предачка слова а отац мој голорук
До вечери касне скупљаше летину Поезију своју

Божански Сонет Песма у којој и данас тихо
Путујем небесима Покуљаће сав дим из мене и магла –
Тешко бреме О Боже, какво је ово време

Ако ме поново родиш задој ме ведрим стихом
Као што јеси на овом камену од ког сазидах чардак
Спрам бесконачности у пени и светлини зрак по зрак

БЕСКОНАЧНОСТ У ПЕНИ ЗРАК ПО ЗРАК

Бесконечност у пени зрак по зрак на камењу у висини
Песмим се овде на истоку зрим и гњијем у сонетима
Згушњавам се и распрскавам цветам по врлетима
Старе планине где сваки храст завичајни у светлини

Неко ће слово бити Са оловком у руци дуж облака
Кренуће ивицом неба у благој реченици
Начиниће кључ за древну капију на слици
Кроз коју одабрани само даљинама стремећи ка

Тим вратима од светлости чисте на хоризонту
Моћна добију крила сва од сунчеве тоpline
Ко у њој не сагори у птицу се заодене Ту

Отварају се небеса молитва и икона испод свођа
Огласиће се тешка звона саздана од те милине
Њима ће се само казати пут и путовођа